

DELFI ROCA
Membre del consell nacional d'SDP

La plataforma electoral del governant

El "consell de savis" sosté que la Copa del Món d'esquí és cultura: tot és cultura!

Avui fa deu dies el conseller general d'SDP, Víctor Naudi, escriu un interessant article, titulat *Interès nacional, o per a uns quants interessats?* S'hi refereix una acta de la reunió de la Comissió Tècnica d'Urbanisme (CTU), la del dia que va formular un informe relatiu al recurs de reposició presentat pels germans Viladomat, contra l'acord de Govern que va aprovar com a projecte d'interès nacional –endavant les atxes– la famosa plataforma de Soldeu. Declaració promoguda de forma inaudita pel Comú de Canillo.

No estarà de més recordar que aquesta plataforma és la que s'està construint per unir el peu de pistes al poble de Soldeu. És una obra que beneficia notablement els establiments a peu de pistes, una finalitat que gairebé ningú discuteix.

Això canvia quan es planteja la qüestió de si, en política, el fi justifica (o no) els mitjans. La descripció que fa el conseller general d'SDP de l'acta de la CTU és el relat d'un disbarat antològic: "El president de la comissió es va abstenir i posteriorment va abandonar la reunió, el tècnic del Comú de Canillo es va abstenir per posteriorment abandonar la reunió. Altres dos membres varen excusar la seva absència, entre ells l'antic director d'Ordenament del Territori que actualment representa el Comú de Sant Julià de Lòria en aquella comissió. Més curiós encara: la reunió fou presidida pel responsable del ministeri que, en el passat mandat comunal, era el conseller d'Urbanisme del Comú de Canillo. Doncs bé, comptat i

FOTOMUNTATGE: GOVERN D'ANDORRA

debatut, la comissió, que havia de ser composta per onze membres, va reunir-se i decidir amb set. Quedava així constituït un organisme disminuït, amb una més que dubtosa legitimitat per a prendre decisions.»

Però quina va ser la important decisió que es va prendre en aquella infausta reunió? Doncs que la plataforma de ferro i formigó era una iniciativa cultural. Ras i curt. L'acta del «consell de savis» sosté que la Copa del Món d'esquí, que es veurà afavorida per la construcció de la megaplataforma, cito, «té una estreta vinculació amb la cultura, perquè l'esport és també cultura, a més de disposar d'una infraestructura adequada a nivell de seguretat, protecció civil, i atenció ciutadana suficient per atendre amb garanties aquest tipus d'esdeveniments».

L'esport és cultura, doncs. Si més no, és cultura de l'esforç. O espectacle, que també és cultura. Seguint aquest estret camí de cresta, es poden trobar facetes culturals a tot. Les curses de braus són cultura, etc. Amb aquest ar-

gument, no s'entén gaire, doncs, que la Llei del pressupost no estigui destinada en la seva totalitat a la cultura!

Tot això seria legal si la paraula «esportiu» figurés en l'article 61 de la Llei general del territori i urbanisme, que diu: «Són projectes d'interès nacional tots aquells destinats a la construcció d'infraestructures viàries i de comunicació, a l'execució de la política hidràulica, de sanejament i energètica, a la lluita contra la contaminació i a la protecció de la natura, i també a la dotació de serveis de caràcter sanitari, assistencial, educatiu, cultural, administratiu, de seguretat i protecció civil».

Maquiavel va escriure que si el príncep té cura de l'Estat, en el sentit de mirar per l'interès general, «els mitjans seran sempre considerats honorables i aplaudits per tothom». Malauradament, el nostre príncep més avi-at sembla tenir cura d'uns pocs. Això explica que SDP publiciti l'eslògan «Els països prosperen si les institucions treballen per tothom».